

forflag om Lønningsforbedring. Der er det Princip, som bør gjøres gjældende saa bestemt og tydelig udtalt, at jeg haaber, at den Autoritet, som den ærede Minister nyder her i Thinget, maa være afgjørende for det høie Thing til ogsaa at følge disse Principer. Jeg kan derfor ikke gaa ind paa, at man skal tage Forflaget, som det foreligger; jeg vil tværtimod ønske, at Forflaget maa blive undergivet en alvorlig og rolig Overveielse af det høie Thing. Sagen er jo af meget stor Vigtighed for hele Embedsstanden, og jeg vilde beklage, om man ikke skulde komme til en Overenskomst med det andet Thing om at forbedre Embedsmændenes Stilling i det Forhold, som vi have et retfærdigt Krav paa. Den ærede Finantsminister fremkom før under Finantslovens Behandling med en Udtalelse, som han accentuerede meget stærkt, og som det derfor forekommer mig, at jeg ikke saaledes uden videre bør forbigaa, nu da jeg har Ordet. Han sagde nemlig, at, hvorledes det saa gik eller ikke gik med Spørgsmaalet om Tillæg til Embedsmændene, skulde det staa fast, at Ansøret ikke vilde komme til at ligge hos Regjeringen, dersom de ikke fik Noget. Det sagde den høitærede Finantsminister. Det kan være muligt, at han kan faae Ret deri, det kan ogsaa være muligt, at han ikke faar Ret deri; men i ethvert Fald fremhæver jeg denne Uttring, fordi det atter er et Tryk paa os i Retning af det, som den ærede Ordfører for Forlagsstillerne antydede, nemlig at tage Lovforlaget usorandret, og det gjør mig ondt, om den ærede Finantsminister skulde have skiftet Anskuelse og virkelig mene, at dette Forflag, enten det kommer frem paa den ene eller anden Maade, er acceptabelt. Det strider saa fuldstændig mod hans Udtalelser ved Regjeringsforlagets Behandling i det andet Thing, at jeg ikke tror, at Ministeren tør sige det. Der kunde jo være Abstilligt at bemærke ved 1ste Behandling af et Forflag af denne Beskaffenhed, navnlig om i hvilke Retninger Forandringer kunne være ønskelige; men jeg skal af Hensyn til, hvad den ærede Formand antydede, indskrænke mig hertil.

Finantsministeren: Jeg vil blot sige, at det er en Misforstaaelse af den ærede Landsthingsmand, hvad han ublede af mine tidligere Udtalelser; tværtimod, hvad jeg gjentagne Gange har sagt lige over for Lønningsforhøielsesforlaget saa længe det stod paa Finantsloven, gjælder naturligtvis lige saa meget med Hensyn til Sagen, naar den indtræder som særligt Lovforflag. Der er ikke Tanke om fra Regjeringens Side at udøve noget Tryk med Hensyn til Lovforlagets Indhold, det vilde ogsaa være i fuldstændig Strid med mine Udtalelser baade ved Finantslovens Behandling og ved Behandlingen af det af mig indbragte Lovforlag.

Sæde: Det er i Anledning af de Ud-

talelser, der faldt fra det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Oxenbøll), jeg har begjæret Ordet. Det forekommer mig, at han aldeles misforstaar Hensigten med dette Lovforflag og hele den Betydning, Lovforlaget skulde have. Tanken med den paa-tænkte Lønningsforbedring har jo ikke været at foretage en Revision af Lønningslovene, men de Betragtninger, han sagde, der burde have været gjort gjældende, ere Betragtninger, som netop kun havde været passende ved en fuldstændig Revision af Lønningslovene. Der har her kun været Tanke om at afhjælpe en øieblikkelig Nød, som den øieblikkelige Dyrtdid har frembragt, og idet Folkethinget har villet gjøre det, tror jeg, at det har været i god Overensstemmelse med, hvad der tidligere er sket. Jeg har her for mig den, som jeg antager, første Lov om Lønningstillæg, der blev givet af Rigsdagen, nemlig Loven af 4de Januar 1854; den har netop samme Karakter som dette Forflag, kun at hjælpe paa de lavere lønede Embedsmænd; i denne Lønningslov blev der ikke givet Tillæg til Andre end dem, som havde indtil 800 Rd. I 1855 udkom, saa vidt jeg erindrer, den eneste Lønningslov, som jeg tror, gik til 900 Rd.; senere gik man til 2,000 Rd., og indførte tillige Sædtillæg; men denne Indførelse af Sædtillæg fik en anden og mere konstant Karakter end de tidligere Lønningsforhøielser havde. Jeg tror, det er fuldkommen rigtigt, naar vi for saa Nar siden, som sket er, have vedtaget nye Lønningslove, som skulle revideres efter 10 Aars Forløb, at man da ikke, fordi der kommer en Dyrtdid, strax gaar ind paa, hvilke Principer der i det Hele skal gjælde i Lønningsloves Vedtagelse, men at man kun holder sig til det One, at det er en Dyrtdid, som skal afhjælpes, hvorfor vedkommende Embedsmænd kunne trænge til Hjælp. Det forekommer mig at være sket Fyldest i det Mindste, naar man ser hen til Maaden, hvorpaa dette Spørgsmaal er blevet taget tidligere, ved at standse ved det Beløb, hvorved der standses i det foreliggende Forflag.

Finantsministeren: Det ærede Medlem henviste til tidligere Love om denne Sag for 20 Aar siden; men jeg tror ikke, det var ganske korrekt. De, som ønske at efterse disse Bestemmelser, ville finde dem kortelig betegne og deres Indhold refereret i Motiverne til det Lovforflag, hvortil det ærede Medlem, som sidder lige over for mig (Oxenbøll), sigtede, og som jeg havde den Ære at indbringe i Folkethinget. Situationen er overordentlig klar, og man kan jo tale ganske ligefrem derom. Spørgsmaalet var det, da det indbragte Lovforflag blev standset: Skulde Regjeringen træde tilbage eller opløse Folkethinget eller lade Sagerne gaa deres Gang? Derom kunne Meningerne have været forskellige; derom kunne de have været forskellige i Rigsdagen, de kunne have været og kunne være forskellige uden for